

nam nước Pháp. Dưới trời trắng sáng, chàng thấy những cái tháp tròn xây bằng gạch trần. Bức tường bao bọc phải cao 6, 7 mét là ít, vì tháp cao như vậy mà cái nỏ lên được phần trên. Với loại tường 6, 7 mét, và cửa sắt đồ sộ truyền điện, kèm theo đạo binh chó săn thình hơi này, chàng khó có hy vọng đột nhập.

Tuy vậy, chàng vẫn chưa thất vọng.

Vì dầu muốn hay không, Tạo Hóa đã nhận lời làm đồng minh với chàng. Trước mắt chàng, bên tay phải cũng như bên tay trái chàng, chỉ thấy toàn thông là thông, hàng trăm hàng ngàn cây thông thẳng duột khum tròn như hàng trám, hàng ngàn cây long không lồ chưa xòe. Hàng rào từng bách bất khả xâm phạm này sẽ giúp chàng lại gần biệt thự không sợ bị lộ diện, và nếu cần chàng có thể trèo lên một cây thông nào đó, rồi nhảy vào trong vườn.

Dương như (nàng) Tạo Hóa còn sợ rặng thông kín đáo chưa đủ kín đáo nên chàng vừa đi được phân nửa con đường lót đá gập ghềnh thì một bọng mây đen không biết từ đâu đến đã liên kết với nhau hàng hàng lớp lớp bên dưới cung Quảng Hàn. Mặt trăng tròn trạnh, rồi rào sinh lực, với những tia sáng soi mới làm nước hồ ồng ánh bạc và bức

tường cao trắng toát như tấm kềm phản chiếu ánh nắng, vụt lủi sau đám mây phiến loạn. Phút chốc, trời đang sáng quắc như ban ngày trở nên tối mờ, và gió từ dưới hồ rủ nhau thổi vù vù qua rặng thông, cát bay đá chạy rần rần, trông chừng cơn giông sắp sửa hoành hành.

Thời tiết này hoàn toàn thuận tiện đối với Văn Bình. Cho dầu bệ-giê trong biệt thự là bệ-giê được huấn luyện trong trường điệp khuyển, gió lớn và tiếng thông hò hét cũng sẽ biến chúng thành những cái máy rô-bô bất lực, giá chàng đứng gần chúng cũng không đánh hơi thấy.

Văn Bình ngoảnh nhìn sau lưng một lượt trước khi chạy nhanh như bay vào rừng thông. Tòa nhà mát được xây trên sườn đồi thoải thoải nên phong cảnh từ trên nhìn xuống thật đẹp. Hồ Lê-man không còn màu bạc rục rở nữa, nhưng ở xa xa thỉnh thoảng nó lại sáng vụt lên như có chất lân tinh. Khu biệt thự này ở sát thành phố, vậy mà Văn Bình không thấy chiếc xe hơi nào. Có lẽ trời đã khuya lắm, mọi người đều lên giường ngủ. Mặt khác, cơn giông lại sắp xảy ra, chẳng ai dại đột xách xe đi chơi dưới bão tố.

Trừ phi có công việc quan trọng như chàng.

Chàng đã đến dưới chân tường. Tường mới xây, nước vôi còn mới, lớp hồ còn phẳng, không có chỗ nào xước lở để chàng có thể dặt chân trèo lên. Trước đó mấy phút, chàng nghĩ cách dùng cành thông làm bàn nhún vọt qua tường. Nhưng chàng đã bỏ ý định này. Chàng phải nhẹ cân như anh hề rạp xiếc mới đứng nổi trên cành thông, một loại gỗ tròn, dễ gãy. Trong trường hợp chàng biến thành anh hề rạp xiếc, chàng cũng không qua nổi. Vì khoảng cách gần nhất của rặng thông và bức tường cao vôi vôi là 8 mét. Đó là chưa nói đến hàng rào thép mắt cáo cao độ 1 mét, gắn trên đỉnh bức tường nữa. Và chắc chắn là thép này được truyền điện. Chàng vương nhăm nó là... đi đời nhà ma.

Chàng đi vòng tòa nhà mát. Nó vuông vức như cái hộp không lỗ, phía nào cũng có tường thành cao lêu nghêu. Và chỉ trở một cổng ra vào duy nhất.

Đúng ra là 3 cánh cổng. Cánh giữa giành cho xe hơi, và hai cánh nhỏ kế bên giành cho những gì không phải xe hơi. Chàng hơi vui vì nhận thấy trời tối, gió tiếp tục thổi như diên, chàng có nhiều may mắn trèo qua cổng sắt mà người trong nhà không biết.

Song hy vọng vừa khơi lên đã tắt phụt.

Vì trước cổng sừng sững một tấm bảng lớn không thua bảng đen lớp học là bao. Tấm bảng này được treo tòng teng trên cánh cửa bên trái. Bảng sơn đen, chữ viết nắn nót màu trắng:

«Dừng lại gần, Nguy hiểm chết người»

«Cổng sắt truyền điện»

«Ai hỏi điều gì, xin hẹn đến sáng mai từ 8 đến 12 giờ.»

«Chủ nhân không chịu trách nhiệm về tai nạn gây ra cho bất cứ ai không nghe theo lời dặn trên đây.»

Tấm bảng ngoáo ộp được viết bằng 3 thứ tiếng thông dụng tại Thụy Sĩ, là Đức, Pháp và Anh. Cách tấm bảng hai mét, Văn Bình còn thấy một giấy bảng nhỏ khác sơn đen, chữ đỏ, cũng viết những giòng cảnh cáo tương tự song bằng tiếng Nga, tiếng Ý, tiếng Á-rập và một số tiếng thường nói ở Đông và Nam Âu.

Mấy ông nhà giàu sợ bị tổng tiền hoặc bị bắt cóc vốn có thói quen hù thiên hạ như vậy. Văn Bình từng thấy những biệt thự của mình tinh điện ảnh được bảo vệ an toàn không thua Ngũ Giác đài hoặc điện Cẩm Linh là mấy. Cửa sắt truyền điện chưa đủ còn thiết trí thêm máy chụp hình và máy báo động điện tử quanh nhà và trong vườn, hễ

người lạ lảng vãng đến gần là chủ nhân phăng ra liền.

Tuy nhiên, những cái nổi tiếng bất khả xâm phạm thường có một số nhược điểm. Từ Hùng, thủ lĩnh điệp báo hành động Hoa Lục, được liệt vào vào hàng đại vô địch, da thịt rắn như sắt, đao chém không thủng, đạn bắn hồ dễ xuyên qua, thế nhưng ở bàn tay lại có huyết lão-cống mỏng dính, chạm vào là chết (1). Và Văn Bình đã triệt hạ được Từ Hùng ở Vọng Các. Cho nên, chàng hy vọng có thể tìm ra nhược điểm trong hệ thống cửa sắt truyền điện để lọt vào bên trong không sợ bại lộ.

Chàng chờ như vậy rất lâu. Bầu trời lần lượt từ tối ra sáng, rồi từ sáng ra tối, song tòa nhà mát được phòng vệ kiên cố vẫn im lìm, không một ánh đèn giữa những cơn gió thổi mạnh. Văn Bình xem đồng hồ: đã 2 giờ sáng. Giờ này, được ngủ trong phòng với máy lạnh hoặc máy sưởi nhân tạo và thiên tạo thì còn thú vị nào bằng..

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, đoạn lợi dụng trời tối bò lại gần cổng sắt. Chàng rút đồng tiền kim khi trong túi, lẩn nhẹ vào cánh cửa. Xoẹt một tiếng, tia lửa lóe lên. Chủ nhân biệt thự nói là làm, quả

(1) xin đọc «Chạm bẩy trên Giòng Chao Phya» đã xuất bản.

MÁY MƯA THỤY SĨ

thật cánh cổng được truyền điện. Chàng lẩn mấp xuống một chỗ thấp hơn mặt đường, lại bị lông thông rườn rà che khuất để quan sát. Nếu cổng sắt được nối liền với bộ máy báo động điện tử thì những tia lửa vừa lóe lên đã làm thay đổi vị trí một số cây kim nhảy cảm trên đồng hồ kiểm soát, rồi các cây kim này chuyển tín tức vừa nhận được cho bộ óc rô-bô trung ương, nó sẽ tính toán xem sinh vật nào gây ra sự chạm điện, và nên phản ứng ra sao. Tất cả những việc này được hoàn tất trong vòng một phần 60 của giây đồng hồ, kể từ lúc có tia lửa dưới vườn đến lúc rô-bô trong biệt thự huy động các phương tiện đối phó. Và những phương tiện này có thể là máy chụp hình, máy vô tuyến truyền hình tức thời thu vào băng nhựa mọi hình ảnh chuyển động, hoặc máy phát tia hồng ngoại, căn cứ vào sức nóng sinh vật để đánh hơi. Sau khi sinh vật nuôi mưu toan thâm nhập được khám phá ra, đội tuần phòng võ trang tức trực trong hầm bê-tông sẽ xuất hiện. Giản dị hơn, một hay nhiều nòng đại bác bí mật tự động được máy truyền hình hướng dẫn và điều chỉnh sẽ khạc một loạt đạn thuốc mè. Trong một khoảng rộng, người và vật ngửi mùi thuốc mè sẽ nằm quay ra đất, ngáy o o như khúc gỗ.

Văn Bình bốt lo ngại phần nào vì phía sau

công sắt vẫn không động tĩnh gì hết. Như vậy có nghĩa là tòa nhà mát chỉ được phòng vệ bằng tường cao và công sắt truyền điện, chứ không có máy kiểm soát trung ương.

Nhưng biết đâu đấy... Biết đâu một đàn bẹt-ghe được huấn luyện kỹ thuật ngoạm đứt yết hầu đang nằm dãn bụng xuống cỏ, đợi chàng lên vào vào là xô lại...

Chàng đang tìm cách vào trong vườn thì rrr rrr có tiếng động cơ xe hơi từ dưới đường vọng lên. Nhờ thuận gió, tiếng máy nghe rất rõ, như thể tài xế rẽ ga trước mặt chàng. Chàng ở trên cao nên có thể nhìn thấy bên dưới dễ dàng. Chắc là xe lớn, xe Mét-xê-dét trên ba ngàn phân khối vì thân nó dài lê thê. Nhưng chỉ một thoáng sau chàng biết chắc không phải xe sản xuất tại Đức. Đèn pha được gắn thấp lè tè, mỗi bên lại gồm hai ngọn nằm song song hình tròn đã cho chàng thấy đây là xe hơi Mỹ.

Đường sá ở Thụy Sĩ không thích hợp với những chiếc xe-tăng công kênh và nặng nề này. Tuy vậy nó lại trèo giốc ngon lành, nếu là gió ngược thì nó chạy đến bên chàng cũng không nghe tiếng máy.

Tự dưng lòng Văn Bình vui rộn. Chàng chưa cần biết người lái xe là ai, song chàng

phải thăm cảm ơn. Chiếc xe Hoa Kỳ to con sẽ giúp chàng vượt qua chướng ngại không mấy khó khăn. Chàng thè lưỡi liếm mép. Miệng chàng không khô, vì trời mát lạnh, hơn nữa sương đêm đọng trên lá thông đã dễ xuống ướt mặt chàng, người chàng. Sở dĩ chàng liếm mép là vì thèm muốn. Thèm muốn xe hơi đẹp cũng như thèm muốn đàn bà đẹp...

Người ta bảo điệp viên Z.28 là khủng cũng không ngoa. Trong hoàn cảnh gay cấp, gần cận cái chết mà còn nghĩ đến người đẹp thì quả là khủng, song đó còn là cái khủng khả dĩ chấp nhận và tha thứ được. Chứ còn nghĩ đến những đường cong của chiếc Lin-côn đẹp đang chạy rừ rừ trong khi Tử Thần rình rập từ phía thì quả là đại khủng..

Điệp viên đại khủng Văn Bình muốn kêu lên một tiếng đề biểu lộ sự cảm khoái. Chủ nhân của chiếc Lin-côn này phải là tay «chơi chơi» có hạng. Về chiều dài, xe Ca-di-lắc gần như đoạt giải khôi nguyên với 622 phân tây, nghĩa là xiu xiu dài hơn hai nàng Honda 360 nổi lại, chiếc Lin-côn này chưa dài bằng, nhưng hỡi ôi, nếu mang hóa đơn mua xe tại hãng ra dò thì Ca-di-lắc bị thua là cái chắc.

Vì đây là xe Lin-côn kiểu Executive. Kiểu xe của giới tổng thống Mỹ. Hoặc của thiếu số cự phú đầu hóa, Ngồi ở hàng sau, vịn nút cho tấm kiếng ngầu dôi với phòng lái tuột xuống, và cho mọi cửa

kiếng trở nên mờ đục hoàn toàn, ngoài không thể nhìn vào trong máy lạnh tỏa ra một sức mát tùy hỷ lại thoang thoảng mùi thơm hoa quý, trong tầm tay có đủ rượu khai vị, rượu mạnh, rượu tăng khí lực, rượu bổ, nếu cần có thể nghe âm nhạc 4 chiều — vàng, xin thưa âm nhạc 4 chiều chứ không phải 2 chiều sitêrêo hạng bét ở các phòng trà ca nhạc chỉ quảng cáo láo khoét đầu nhé — những bản nhạc độc đáo có thể làm con voi trong rừng nhảy tuyết, và nếu cần hơn nữa, có thể nhét cái cát-sét đặc biệt vào máy thấu hình đặc biệt, để nó phát ra một cuốn phim đặc biệt, phim màu đang hoàng, có tiếng nói đang hoàng, con voi trong rừng được coi cũng phát điên lên, chứ đừng nói là đàn ông như Z.28, như các bạn và như... tác giả Người thứ Tám nữa...

Đệm xe Executive êm hơn cả giường êm nhất của khách sạn hạng nhất thế giới. Xe của Tổng Thống Mỹ thường được dùng để ngồi không phải để nằm nên cái êm của nệm chưa đạt mục tuyệt đối. Văn Bình từng được nằm trên nệm xe Lin-côn của một quốc vương á-rập xếp sòng giềng dầu, thật êm, êm ôi là êm... có em bé một bên thì còn êm gấp triệu lần... cho nên khi thấy chiếc Lin-côn sơn màu hoàng yến khoan thai trèo giốc, khoan thai chạy trên con đường đầy lá thông và bóng tối,

và khoan thai dừng lại, Văn Bình cảm thấy cổ họng cứng đét, lưỡi phải vội vàng bò ra khỏi miệng để liếm những giọt sương mỡ miều đang giăng hồ trên mép...

Suýt nữa Văn Bình lộ tẩy. Vì trong cơn đam mê chàng ngồi dậy, ngồi bừa dậy để ngắm. Cái cốp xe vương, kê cái giường đôi bên trong cũng còn rộng (xin lỗi, Z-28 quá đam mê nên lời văn miêu tả có vẻ hơi... xạo). Két nước của nó cũng vương, nhưng là một hình vương gợi cảm, không phải cái vương cứng đơ của đôi vai long đĩnh mà là cái vương đủ đôn của bộ ngực được săn sóc đêm ngày...

Suýt nữa chàng lộ tẩy vì chàng ngu dại lộ đầu ra khỏi vùng tối. Giữa khi ấy, tài-xế thẳng lại và lộ đầu ra ngoài cửa xe. Cũng may, xe Lin-côn gắn máy lạnh nên kiếng quay kín mít, tài-xế phải mất mấy giây đồng hồ để bấm nút điện cho rút xuống, và thời gian ngắn ngủi này đã đủ lời kéo điệp viên Z.28 ra khỏi cơn mộng.

Nhưng, hỡi ôi, chàng ra khỏi cơn mộng này chẳng quả dễ dàng lắm vào cơn mộng khác, kỳ dị và thần tiên hơn nhiều.

Vì tài xế là đàn bà. Dĩ nhiên là đàn bà đẹp.

Và dĩ nhiên là đàn bà đẹp ngoài sức tưởng tượng. Sức đẹp của nữ tài-xế như cú địa-rét